

Město Ostrava
Magistrát města Ostrava
Odbor dopravněsprávních činností
Prokešovo nám. 8
729 30 Ostrava

Vyhotoveno: 12.12.2016
Doručeno: 12.12.2016

Sp.zn.: S-SMO/270513/16/DSČ
Č.j.: SMO/382539/16/DSČ,

Věc: Žádost o poskytnutí informace podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Tímto v souladu s ust. § 14 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“),

žádám

o zaslání kompletní kopie spisového materiálu, vedeného výše uvedeným správním orgánem pod výše uvedeným číslem jednací, a to ve lhůtě do 15 dnů (§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ) prostřednictvím datové schránky (§ 4 odst. 5 InfZ).

K dané žádosti dále uvádím následující:

Podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevylučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. **Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu** (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5A 158/2001-100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se

plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006-70).

Povinný subjekt je povinen doručovat do datové schránky. Např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 4 As 32/2013 – 44 ze dne 29.5.2013 uvedl:

Jak správně krajský soud konstatoval v napadeném rozsudku, z § 19 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán je povinen doručovat účastníkovi prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky a k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb může správní orgán přistoupit toliko, pokud doručení do datové schránky není možné. ... Pokud si adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (či adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky.

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Č. j.: SMO/486918/16/DSČ/
Sp. zn.: S-SMO/486918/16/DSČ/2
INF - 259/2016/zák. č. 106/1999 Sb.

V Ostravě dne 21. prosince 2016

R O Z H O D N U T Í

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že žádost, kterou dne 12.12.2016 podal ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona pan

ve věci poskytnutí informace zasláním kompletní kopie spisového materiálu vedeného pod sp. zn. S-SMO/270513/16/DSČ, a to ve lhůtě do 15 dnů prostřednictvím datové schránky, se ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona

o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, byla doručena dne 15.12.2016 žádost účastníka řízení o poskytnutí informace podle ustanovení § 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které požaduje o zaslání kompletní kopie spisového materiálu vedeného pod sp. zn. S-SMO/270513/16/DSČ, který je evidován na odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy, a to v souvislosti se správním řízením vedeným pro porušení podmínek provozu na pozemních komunikacích a následnou objektivní odpovědností provozovatele vozidla za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Účastník řízení v žádosti uvádí, že „podle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případě, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. Března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).“

Žádost pak odůvodnil především tím, že správní řád je ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu, přičemž se odvolal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100. Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí NSS ze dne 13.12.2006 č.j. 5 As 3/2006-70).

Ke dni podání žádosti se žadatel , nachází v pozici účastníka v řízení vedeném pod sp. zn. S-SMO/270513/16/DSČ z něhož zaslání všech listin požaduje. Je tedy osobou, která má právo nahlížet do spisu podle ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“), včetně práva na pořízení kopie spisu, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Ve vztahu k podané žádosti sdělujeme, že judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se práva na informace a práva na nahlížení do spisu podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se v průběhu času názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, týkající se jak změny správního řádu, tak zákona o informacích. Novější judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom přiklání k názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu.

Ve světle výše uvedeného je zřejmé, že požaduje-li žadatel kompletní správní spis, pak specifickým postupem poskytování informací je ustanovení § 38 správního řádu, kde je upraven okruh osob, jímž takové právo svědčí. Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací a je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 InfZ, z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Spis příslušné spisové značky, jehož faktické okopírování spisu a zaslání v digitální podobě do datové schránky žadatel požaduje, je tedy správním spisem, a na základě ustanovení § 38 správního řádu má tedy žadatel právo bezprostředně se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. O jeho účastenství v řízení ve věci, pro kterou byly spisy založeny, není pochyb. Jeho podstatou je vztah „nahlížejího“ k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezený přístup k originálu správního spisu a tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Je nerozhodné, že podání bylo nazváno jako žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Podání se totiž v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Ve své podstatě jde fakticky o realizaci procesního práva účastníka řízení na seznámení se s obsahem spisu, tudíž má přednost aplikace ustanovení § 38 správního řádu před informačním zákonem. Vyjádřené stanovisko je v kontextu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008 čj. 2 As 38/2007-78, www.nssoud.cz.

Pokud žadatel argumentuje rozsudkem NSS ze dne 27.1.2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, tak nutno konstatovat, že tento rozsudek se se vztahuje ještě ke správnímu řádu z roku 1967 (zák. č. 71/1967 Sb.) a rovněž k zákonu o informacích ve znění tehdy účinném. V tomto rozsudku totiž soud uvádí, že „Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace, je třeba uvést, informací podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech n a které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.“.

K rozsudku NSS ze dne 13.12.2006, čj. 5 As 3/2006 – 70, uvádíme, že ten se týkal rovněž ustanovení § 23 správního řádu z roku 1967 a současně tehdy účinného znění zákona o informacích a byl překonán citovaným rozsudkem NSS čj. 2 As 38/2007 – 78.

K rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.3.2007, čj. 57 Ca 87/2005 – 41 pouze dodáváme, že tento není veřejně přístupný, kdy jej žadatel zřejmě převzal ze zmíněného metodického doporučení ministerstva vnitra, v němž je tento rozsudek uveden v poznámce pod čarou, avšak ani zde není přímo citován jeho obsah. K tomuto se lze pouze vyjádřit tak, že dle spisové značky soudu (2005) musí jít rovněž o případ vztahující se ke správnímu řádu z roku 1967.

Povinný subjekt rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a žádost odmítl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ s tím, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní právní předpis, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu, a to s odkazem na výlukou upravenou v ustanovení § 2 odst. 3 zákona o informacích.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to prostřednictvím podání u povinného subjektu - Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začíná plynout dnem následujícím po dni doručení písemnosti adresátovi, přičemž v případě, kdy adresát nebyl při doručení písemnosti zastížen, a písemnost byla uložena u doručovatele, se podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu pokládá písemnost za doručenou desátým dnem od data uložení. V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané odvolání odkladný účinek. Podle ustanovení § 82 odst. 2 musí mít podané odvolání náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, tedy z něj musí být patrné, kdo odvolání činí, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy.

„otisk úředního razítka“

Rozdělovník:

1 x spis

486918/16
DSC41 (259)

Městský úřad Ostrava
odbor dopravně správních činností
Prokešovo nám. 8,
729 30 Ostrava

Vyhotoveno dne 11.1.2017

Č.j.: SMO/486918/16/DSC/

240 513/16²¹

Statutární město Ostrava
magistrát - odbor dopravně správních činností

ZPRACOV.	DOSLO	Č. DOPOR.
	16 -01- 2017	DS
83.1	PRÍLOHY 1	POČET LISTŮ 4
SK. ZN. LH. 15	Č. J. 019 020	

Věc: Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Tímto v souladu s ust. § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), podávám

odvolání

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a

navrhuji,

aby nadřízený orgán rozhodl tak, že povinný subjekt požadovanou informaci poskytne. Stížnost je odůvodněna následovně:

I. Rekapitulace

Žádostí ze dne 12.12.2016 (povinnému subjektu doručeno dne 15.12.2016) jsem v souladu s ust. § 14 InfZ žádal o pořízení kompletní kopie spisu vedeného povinným subjektem pod č.j. SMO/498102/16/DSC/. Žádost je obsažena ve spisovém materiálu.

Povinný subjekt dne 21.12.2016 (doručeno dne 31.12.2016) rozhodl o odmítnutí žádosti. Rozhodnutí odůvodnil tím, že „... ustanovení § 38 správního řádu je ve vztahu k zák. č. 106/1999 Sb. ... ustanovením zvláštním a tedy v případech, na které se vztahuje ust. § 38 správního řádu nelze aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.

Tento závěr mj. potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud ve svém Rozsudku č.j. 5A 158/2001-100 (přístupno na www.nssoud.cz), v odůvodnění krom jiného uvádí, že ... Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.“

Povinný subjekt tedy odmítnutí žádosti opírá o tvrzení, že správní řád (dále též „SprŘ“) je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací; proto se postupuje podle něj a InfZ se v souladu s ust. § 2 odst. 3 InfZ neuplatní. Takový výklad je nesprávný.

II. Judikatura

Starší judikatura nebyla zcela jednotná a v některých případech se skutečně přikláněla k názoru, že správní řád představuje v oblasti poskytování informací zvláštní zákon, a InfZ se tedy v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu neuplatní. Judikatura však prošla značným vývojem, již před mnoha lety se ustálila a dlouhodobě konstantně prosazuje zcela opačný názor: **správní řád problematiku poskytování informací komplexně neupravuje a zvláštním zákonem je pouze ve vztahu k žádostem o nahlédnutí do spisu; v případě žádosti o poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou se plně uplatní režim vyřízení žádosti stanovený InfZ.**

Povinný subjekt svůj mylný názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, tedy rozsudek, který je již více než 10 let zastaralý a dávno překonaný novější judikaturou. Tento zastaralý a překonaný rozsudek povinný subjekt použil naprosto vědomě a účelově, neboť o existenci novější – a protichůdné – judikatury dobře věděl: citoval jsem ji již v samotné žádosti o poskytnutí informace a povinný subjekt ji dokonce sám zrekapituloval v souhrnu toho, co jsem k žádosti uvedl. V samotném rozhodnutí však k této judikatuře vůbec nepřihlédl, nijak se k ní nevyjádřil a nepokusil se s ní jakkoliv argumentačně vypořádat.

Výše uvedený rozsudek se vztahuje k již neplatnému správnímu řádu z roku 1967, účinnému do 1.1.2006. **Povinný subjekt se tedy opírá o zastaralý judikát vztahující se k zastaralé právní úpravě.** Tuto skutečnost se poněkud komicky pokusil zamaskovat tím, že zmíněný rozsudek doslovně necitoval, ale „nepohodlné pasáže“ vypustil a přeformuloval ho vlastními slovy, neboť jinak by bylo ihned patrné, že se paragrafy uváděné v citovaném rozsudku v dnes platném správním řádu vztahují k něčemu úplně jinému. Pro srovnání:

Rozsudek NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 (pasáže odlišné od citace správního orgánu zvýrazněny):

Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace je třeba uvést, že informací podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, **pokud se týká § 23 správního řádu** je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje **§ 23 správního řádu** nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.

Povinným subjektem parafrázováno v podobě (pasáže odlišné od rozsudku zvýrazněny):

„... informace podle zvláštního právního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutné rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem však není správní řád. Ačkoli správní řád má povahu obecného právního předpisu, ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, je ustanovení o účastnících řízení ve správním řádu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje ustanovení správního řádu o

účastnících řízení, nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím.

Výše uvedený právní názor však překonal již rozsudek NSS č.j. 8 As 34/2005 – 76 ze dne 28.3.2006, v němž soud konstatoval, že **se žádost o kopii rozhodnutí podle InfZ, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena:**

„Z § 23 správního řádu vyplývá, že účastníci řízení a jejich zástupci (v některých případech – a to prokáže-li odůvodněnost svého požadavku, i jiná osoba) mohou získat informace o řízení před správními orgány nahlížením do spisu. Citované ustanovení zároveň upravuje maximální možnou šíři tohoto oprávnění, tj. právo nahlížet do spisu v celém jeho rozsahu s výjimkou protokolu o hlasování, a aniž by nahlízející osoba musela jakkoliv specifikovat obsah informací, které hodlá ve spisu nalézt. V takto široce koncipovaném oprávnění přístupu ke spisu ustanovení § 23 správního řádu (v souladu se shora citovaným názorem Nejvyššího správního soudu) vylučuje aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. **Tento závěr ovšem nemůže vyloučit užší přístup (podle zákona o svobodném přístupu k informacím) k informacím obsaženým ve spise o správním řízení, není-li poskytnutí požadované informace zákonem omezeno.**

Nejvyšší správní soud považuje žádost o kopii rozhodnutí, jak byla žalobcem podána, za jednoznačnou žádost o informace v tomto rozhodnutí obsažené; zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahuje definici „informace“ – obecně je obsah tohoto výrazu chápán jako „zpráva, sdělení“, jako určitý projev, ve kterém se konstatují fakta. Pokud žalobce požadoval kopii rozhodnutí jako celku, pak nevyloučil žádný z údajů v něm obsažených jako takový, který nepožaduje. Úvaha stěžovatele o tom, že žádost o kopii určitého rozhodnutí ze správního spisu není žádostí o informaci o skutečnostech v rozhodnutí obsažených, ale žádostí o nahlédnutí do spisu, není důvodná. Žalobce nepožadoval nahlédnutí do spisu, ale domáhal se informací obsažených v jediném konkrétním rozhodnutí, které ve své žádosti zcela přesně specifikoval. Taková žádost ostatně odpovídá situaci, kdy žadatel nemůže znát detailně obsah požadovaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto žádost stěžovatele, navíc výslovně tak označenou, považuje za nepochybnou žádost o sdělení informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která v posuzované věci není ustanovením § 23 správního řádu nijak omezena.“

Uvedený právní názor byl potvrzen i dalším rozsudkem NSS č.j. 6 As 52/2007 – 80 ze dne 15.9.2008, kde soud konstatoval, že **pokud se žadatel o informace výslovně dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na § 23 odst. 2 správního řádu.**

Soud se zde rovněž vyslovil k rozsudku NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, na základě kterého mi povinný subjekt odmítl poskytnout požadovanou informaci, a to následně:

„Městský soud přitom vycházel z právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 – 100, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné vztahem mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a správním řádem, jmenovitě ust. § 23 zákona č. 71/1967 Sb. Dospěl přitom k závěru, že „*ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spisu či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu, je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech, na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím.*“ Šestý senát Nejvyššího správního soudu, stejně jako osmý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 – 76, na nějž stěžovatel ve své kasační stížnosti odkazuje, neshledal důvod odchýlit se od citovaného právního názoru, nelze však přisvědčit městskému soudu (jakož i žalovanému) a jeho závěrům, které z tohoto rozhodnutí vyvozuje. Především nutno uvést, že citovaným rozsudkem ve věci sp. zn. 5 A 158/2001 došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost, přičemž bylo dále poukázáno na to, že žalobcova žádost ve věci byla formulována značně všeobecně (poskytnutí informací týkajících se postupu ministerstva ve správním řízení ...), takže žalovaný měl především vyzvat žalobce k upřesnění této žádosti. Poté měl posoudit, zda se jedná o žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda takovéto žádosti lze vyhovět (např. v případě žádosti o poskytnutí informací obecnějšího charakteru, byť i z jmenovitě označených správních řízení, o lhůtách vyřízení, v kolika případech bylo žádostem vyhověno apod.), či zda žádost měla být podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zamítnuta s tím, že se na daný případ vztahuje jiné zákonné ustanovení (ustanovení jiného právního předpisu), anebo zda měl být učiněn závěr, že se (se zřetelem na obsah žádosti) o žádost ve smyslu § 13 zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nejedná. Uvedený právní názor podle názoru šestého senátu Nejvyššího správního soudu nutno proto vykládat tak, že postup podle § 23 správního řádu o nahlížení do spisů připadá v úvahu v těch případech, kdy žadatel skutečně požaduje získání informací prostřednictvím nahlížení do spisu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení. Pokud však takovýto postup nevolí a výslovně se dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu uvedenou v § 23 odst. 2 správního řádu.

V daném případě se stěžovatel domáhá poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, mělo tedy být o jeho žádosti rozhodováno podle uvedeného zákona, byť se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, a nebylo možné jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný měl pouze posoudit, zda se stěžovatel domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout.“

Jak již bylo uvedeno v mnou podané žádosti o poskytnutí informace (citováno podle Metodického doporučení Ministerstva vnitra ČR, viz níže), podle ust. § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, „pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. Je tedy zřejmé, že InfZ není aplikovatelný pouze v případech, že zvláštní právní předpis stanoví jinou komplexní úpravu podmínek a provedení práva na informace (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. března 2007, č.j. 57 Ca 87/2005-41).

Ustanovení správního řádu o nahlížení do spisu potřebný komplexní charakter nevykazují; oba instituty navíc mají odlišnou právní povahu. Zatímco postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení (a za stanovených podmínek jiných osob) seznámit se s obsahem spisu formou (fyzického) nahlédnutí. Taková procesní úprava proto nijak nevyklučuje možnost uplatnění hmotného práva na informace cestou podání žádosti dle InfZ, jejímž předmětem je obdržení požadovaných informací jinou formou než fyzickým nahlédnutím u správního orgánu. **Správní řád je proto ve vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádosti, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu** (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. ledna 2004, č.j. 5 A 158/2001 – 100).

Požaduje-li naproti tomu žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený InfZ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2006 č.j. 5 As 3/2006 – 70).

III. Metodické doporučení Ministerstva vnitra ČR

Ministerstvo vnitra se ve svém dosud platném *Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – vyřizování žádostí o informace ze správních spisů** k dané problematice vyslovilo zcela jednoznačně:

Postup povinných subjektů, spočívající v paušálním odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ ... není v souladu se zákonem a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím.

V režimu InfZ tedy postupuje povinný subjekt v situaci, kdy žadatel svým podáním tento právní režim založí. V takovém případě je povinností povinného subjektu požadované informace poskytnout, s výjimkou informací, u nichž je dle InfZ dán některý z důvodů pro jejich neposkytnutí. Povinný subjekt bude tedy postupovat při vyřízení žádosti v intencích § 12 InfZ, dle něhož všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.

Jak vyplývá z výše uvedeného, **může být žadatelem o informace ze správních spisů dle InfZ i účastník řízení.** Jelikož má účastník právo seznámit se (formou nahlédnutí do spisu a

* <http://www.mvcr.cz/odk2/SCRIPT/ViewFile.aspx?docid=21323032>

ve spojení s ním i pořízením výpisů či kopií) s celým obsahem spisu (s výjimkou informací dle § 38 odst. 6 správního řádu), **není při vyřizování jeho žádosti v režimu InfZ třeba aplikovat důvody omezení práva na informace.**

Shrnutí:

V režimu InfZ lze žádat o poskytnutí informací obsažených ve správních spisech; žadatelem může být účastník řízení i jiná osoba. Povinné subjekty nejsou oprávněny takovou žádost v režimu InfZ nevyřizovat.

Při vyřízení žádosti se postupuje v plné míře dle InfZ, včetně aplikace důvodů pro omezení práva na informace. Tyto důvody není třeba aplikovat pouze ve vztahu k účastníkům řízení, kteří jsou zásadně oprávněni seznámit se s obsahem spisu v plném rozsahu. Podmínkou poskytnutí informace v režimu InfZ není prokázání právního zájmu žadatele.

IV. Další podpůrné argumenty

Právo na pořízení kopie spisu podle SprŘ je spojeno s fyzickým nahlédnutím do spisu a tedy nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, viz ust. § 38 odst. 4 SprŘ: „*S právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*“ **Účastník řízení tedy podle SprŘ nemá právní nárok na zaslání kopie spisu, ale pokud žádá o její pořízení, musí se k příslušnému správnímu orgánu dostavit osobně.** To by znamenalo, že by se např. účastník řízení z Karlových Varů musel dostavit k úřadu do Ostravy jen proto, aby mu byla pořízena kopie spisu. Takový postup je naprosto absurdní a v rozporu s ust. § 6 odst. 2 SprŘ, které stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.*“

Výše popsany postoj by navíc vedl k tomu, že by účastníci řízení neměli právo požadovat informace ze správních spisů podle InfZ a museli by se za účelem jejich získání dostavit osobně, zatímco osoby, které se řízení neúčastní a nemají s ním nic společného, by informace ze spisu podle InfZ požadovat mohly. Účastník řízení z Karlových Varů by musel jet za účelem pořízení kopie spisu na úřad do Ostravy, kdežto např. jeho manželka (eventuelně úplně cizí osoba), řízení se neúčastní, by měla právo na to, aby jí správní orgán kopii spisu pořídil a zaslal v rámci InfZ. Ve svém důsledku by tedy účastník řízení mohl být nucen požadovat informace podle InfZ přes nastrčené, řízení se neúčastní osoby, neboť jim by povinný subjekt informace podle InfZ poskytl, zatímco přímo jemu nikoliv. Mimořádná absurdnost takového postupu a pokrivené interpretace práva je zcela zjevná.

Poskytování informací podle InfZ, nikoliv podle SprŘ, je výhodné i pro správní orgán, a to minimálně ze dvou důvodů:

- Povinný subjekt je v souladu s ust. § 17 InfZ oprávněn požadovat úhradu nákladů spojených s poskytnutím informace, kdežto informace podle ust. § 38 SprŘ musí správní orgán poskytovat bezplatně;
- Povinný subjekt může žádost podle InfZ vyřídit kdykoliv v 15denní zákonné lhůtě, tedy v době, kterou si příslušný úředník pro vyřízení žádosti sám zvolí a vyhradí, zatímco účastník řízení může přijít osobně žádat o nahlédnutí a poskytnutí informací ze spi-

su podle SprŘ kdykoliv, tedy i v době, která je pro úředníka nevhodná, narušuje mu jeho jinou činnost apod.

V. Závěr

Podle ust. § 16 odst. 2 InfZ „povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání“.

Podle ust. § 16 odst. 3 InfZ „nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.“

Z důvodů uvedených a odůvodněných výše proto navrhuji, aby odvolací orgán postupoval tak, jak je uvedeno výše.

Č. j.: SMO/022139/17/DSČ/
Sp. zn.: S-SMO/486918/16/DSČ/4
INF-259/2016/zák. č. 106/1999

Vyřizuje:
Telefon:
Fax:
E-mail:

Krajský úřad
Moravskoslezský kraj
Odbor dopravy
28. října 117
702 18 Ostrava

Datum: 17. ledna 2017

- žádost o poskytnutí informace - předání odvolání

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), předáváme odvolání, které podal

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve smyslu InfZ.

Odvolatel podal dne 12.12.2016 žádost o informaci zasláním kompletní kopie spisového materiálu, vedeného u Magistrátu města Ostrava pod sp. zn. S-SMO/270513/16/DSČ, který je evidován na účastníka řízení v souvislosti s objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. V zákonné lhůtě bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť povinný subjekt dospěl k závěru, že ustanovení § 38 správního řádu (nahlížení do spisu) je speciální právní úprava oproti obecné právní úpravě obsažené v InfZ.

Odvolatel v podání namítá, že povinný subjekt odmítnutí žádosti opírá o tvrzení, že správní řád je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací; proto se postupuje podle něj a InfZ se v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 InfZ neuplatní. Takový výklad je nesprávný. Dále konstatuje, že povinný subjekt svůj mylný názor opřel o rozsudek NSS č.j. 5 A 158/2001 – 100 ze dne 27.1.2004, tedy rozsudek, který je již více než 10 let zastaralý a dávno překonaný novější judikaturou. Tento zastaralý a překonaný rozsudek povinný subjekt použil naprosto vědomě a účelově, neboť o existenci novější – a protichůdné judikatury dobře věděl. Výše uvedený rozsudek se vztahuje k již neplatnému správnímu řádu z roku 1967, účinnému do 1.1.2006. Povinný subjekt se tedy opírá o zastaralý judikát vztahující se k zastaralé právní úpravě. Tuto skutečnost se poněkud komicky pokusil zamaskovat tím, že zmíněný rozsudek doslovně necitoval, ale „nepohodlné pasáže“ vypustil a přeformuloval ho vlastními slovy, neboť jinak by bylo patrné, že se s paragrafy uváděné v citovaném rozsudku v dnes platném správním řádu vztahují k něčemu úplně jinému.

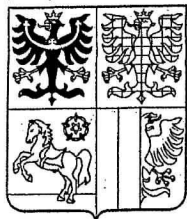
Mimo citací pasáží z rozsudku NSS 5 A 158/2001 – 100 se dále odkazuje na „Metodické doporučení MV ČR, které se dle jeho mínění vyslovilo k dané problematice zcela jednoznačně.

Povinný subjekt má za to, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu nebo jeho části v tomto případě

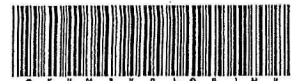
upravuje zvláštní zákon, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu. Tudíž máme za to, že informace nebyla poskytnuta s odkazem na výluky upravenou v § 2 odst. 3 zákona o informacích, neboť účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů. Rovněž se nedomníváme, že „žádost o informace“ nebyla vyřízena ve smyslu informačního zákona, neboť o odmítnutí žádosti bylo rozhodnuto v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 InfZ.

í

Přílohy: 1/spis

KRAJSKÝ ÚŘAD
MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ
Odbor dopravy
28. října 117, 702 18 Ostrava

DSC 41 259

Čj: MSK 10501/2017
Sp. zn.: DSH/2673/2017,
084.3 V5
Vyřizuje:
Telefon:
Fax:
E-mail: posta@msk.cz
Datum: 24. 01. 2017

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 04. 02. 2017
Krajský úřad Moravskosleského kraje
dne 10. 02. 2017

-21-

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskosleského kraje, odbor dopravy (dále „krajský úřad“), v přenesené působnosti na základě § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zák. o informacích“), na základě odvolání

(dále „žadatel“), přezkoumal rozhodnutí

Magistrátu města Ostravy (dále „magistrát“) ze dne 21. prosince 2016, čj. SMO/486918/16/DSČ, o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zák. o informacích, a rozhodl takto:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání **zamítá** a napadené rozhodnutí se **potvrzuje**.

Odůvodnění

Žadatel podal u magistrátu dne 15. 12. 2016 žádost o informaci podle zák. o informacích, přičemž žádal o zaslání kompletní kopie spisového materiálu, vedeného „výše uvedeným správním orgánem pod výše uvedeným číslem jednací“.

Proti rozhodnutí podal žadatel dne 16. 01. 2017 včasné odvolání, v němž se domáhal zrušení rozhodnutí. V něm rozporuje názor magistrátu, že správní řád je zvláštním zákonem upravujícím poskytování informací, a tudíž se zák. o informacích neuplatní (§ 2 odst. 3 tohoto zákona). Uvádí, že starší judikatura nebyla jednotná a skutečně se k názoru prezentovanému magistrátem přiklápěla, avšak následně se ustálila na názoru opačném, tj. že správní řád poskytování informací komplexně neupravuje. Rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, kterým argumentuje magistrát, je zastaralý a překonaný, vztahuje se ke správnímu řádu z roku 1967, který již pozbyl účinnosti; magistrát se přitom nijak nevyjádřil k judikatuře uvedené v žádosti. Žadatel dále poukazuje na pasáže odlišné od citace správního orgánu.

Žadatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005 – 76, podle kterého je žádost o kopii rozhodnutí nepochybně žádostí o informace podle zák. o informacích, a na rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, čj. 6 As 52/2007 – 80, podle kterého pokud se žadatel výslovně dovolává postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím, není důvod jeho žádost odmítnout s poukazem na § 23 odst. 2 správního řádu. Dále žadatel doslovně citoval určitou pasáž tohoto rozsudku. Žadatel také doslovně cituje odůvodnění své žádosti.

Zavedli jsme systém environmentálního řízení a auditu

Tel.: 595 622 222
Fax: 595 622 126
ID DS: 8x6bxsdl

IČ: 70890692
DIČ: CZ70890692
Úřední hodiny Po a St 8.00–17.00; Út a Čt 8.00–14.30; Pá 8.00–13.00

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a. s. – centrála Praha
Č. účtu: 1650676349/0800

www.msk.cz

Dále poukazuje na Metodické doporučení ministerstva vnitra k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z něhož cituje. Dále podpůrně uvádí, že právo na pořízení kopie spisu podle správního řádu je spojeno s fyzickým nahlížením do spisu, a tedy s nutností se ke správnímu orgánu osobně dostavit, účastník řízení tedy podle správního řádu nemá právní nárok na zaslání kopie spisu a musí se např. z Karlových Varů dostavit osobně do Ostravy, což žadatel považuje za absurdní, stejně jako skutečnost, že oproti účastníkům, kteří nemohou požadovat informace ze spisů podle zák. o informacích, třetí osoby tak činit mohou, což motivuje účastníky, aby informace požadovali přes nastrčené osoby. Poskytování informací podle zák. o informacích je přitom výhodné i pro správní orgán, jednak z důvodu, že může požadovat úhradu nákladů, jednak z důvodů časových, neboť není nucen informace poskytnout zrovna v době, kdy se účastník dostaví, ale kdykoliv v 15denní lhůtě.

Krajský úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k následujícím závěrům. Žadatel je účastníkem řízení o přestupku, které je vedeno magistrátem pod sp. zn. S-SMO/270513/16/DSČ, jehož součástí je i příkaz, jehož čj. SMO/382539/16/DSČ také žadatel uvádí ve své žádosti. Žadatel je tedy osobou, která má podle § 38 odst. 1 správního řádu právo nahlížet do spisu, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Judikatura NSS týkající se práva na informace a jeho vztahu k právu na nahlížení do spisu podle správního řádu se v průběhu času skutečně názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, jak změny správního řádu, tak změny zákona o informacích. Nicméně v současné době se ustálila na názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle (nového) správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zák. o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu. Krajský úřad v tomto směru odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78: *„Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. (zvýrazněno krajským úřadem)“* a dále: *„Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.].“* V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. zák. zní: *„Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“*, to však podle krajského úřadu na výše vyloženém stanovisku NSS nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož. Ke stejnému závěru pak dospěl NSS také v rozsudku ze dne 13. 12. 2012, čj. 7 Ans 18/2012 – 23. Jako příklad komplexní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 zák. o informacích zmiňuje ustanovení § 38 správního řádu rovněž rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2014, čj. 7 As 61/2013 – 40, s odkazem na předchozí judikaturu. Konečně v rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2012, čj. 9 Ans 7/2012 – 56, (který se sice přímo nezabývá otázkou poskytnutí informace, neboť jde o žalobu na nečinnost, nicméně kromě výše cit. rozsudku 2. senátu jde o jediný rozsudek NSS, v němž šlo o situaci, kdy o informaci ze spisu žádal účastník řízení, resp. osoba s právem nahlížet do spisu) soud *obiter dictum* odkázal právě na výše cit. rozsudek 2. senátu s tím, že *„nahlížení účastníka řízení do spisu podle správního řádu je specifickým a komplexně upraveným postupem poskytování informací, na které se informační zákon nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto zákona“*.

Pokud žadatel namítá, že magistrát argumentuje rozsudkem NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, který je zastaralý a překonaný, pak krajský úřad upozorňuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je tento rozsudek zmíněn pouze v části, která reprodukuje obsah žádosti (v níž na tento rozsudek odkazoval právě žadatel), magistrát tedy závěry tohoto rozsudku na podporu odmítnutí žádosti nepoužil, v tom se žadatel mylí. Krajský úřad s žadatelem souhlasí v tom, že tento rozsudek se vztahuje ještě ke správnímu řádu z roku 1967 (zák. č. 71/1967 Sb.) a rovněž k zákonu o informacích ve znění tehdy účinném, pak mu ovšem není zřejmé, z jakého důvodu žadatel tímto rozsudkem argumentoval ve své žádosti na podporu názoru, že mu požadovaná informace má být poskytnuta. V tomto rozsudku totiž soud uvádí, že „*Pokud se týká vlastního řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace, je třeba uvést, že informace podle zvláštního předpisu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. je třeba rozumět jiné právní předpisy o poskytování informací. Takovýmto předpisem je zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nikoli však správní řád. Ustanovení § 23 správního řádu o nahlížení do spisů však bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce, či pro jiné osoby. Ačkoli (jak je to obvyklé) správní řád má povahu obecného právního předpisu ve vztahu ke zvláštním předpisům upravujícím správní řízení, pokud se týká § 23 správního řádu je ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. naopak ustanovením zvláštním. V případech na které se vztahuje § 23 správního řádu nelze tedy aplikovat zákon č. 106/1999 Sb.*“, zastává tedy názor shodný s tím, jaký uplatnil magistrát v napadeném rozhodnutí.

Pokud žadatel namítá, že magistrát se nijak nevyjádřil k judikatuře uvedené v žádosti, pak krajský úřad konstatuje, že magistrát v odůvodnění rozhodnutí předestřel vlastní právní názor na (ne)poskytnutí informací ze správního spisu účastníku řízení, který podpořil odkazem na judikaturu z pozdější doby, než jakou žadatel uvedl v žádosti, přičemž vyložil, že judikatura zaznamenala určitý vývoj. Za těchto okolností má krajský úřad za to, že nebylo bezpodmínečně nutné, aby magistrát výslovně reagoval na každý z žadatelem vyjmenovaných rozsudků, a neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Nad rámec toho krajský úřad dodává následující: Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 3. 2007, čj. 57 Ca 87/2005 – 41, není veřejně dostupný a žadatel jej správním orgánům nepředložil, zřejmě jej převzal z již zmíněného metodického doporučení ministerstva vnitra, v němž je tento rozsudek uveden v poznámce pod čarou č. 2 na str. 8, avšak ani zde není přímo citován jeho obsah. Krajský úřad se proto k němu nemůže nijak vyjádřit, vyjma konstatování, že dle čísla spisové značky soudu (2005) musí jít rovněž o případ vztahující se ke správnímu řádu z roku 1967. K rozsudku NSS ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001 – 100, se již krajský úřad vyjádřil v předchozím odstavci. Konečně k rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2006, čj. 5 As 3/2006 – 70, krajský úřad uvádí, že ten se rovněž týkal § 23 správního řádu z roku 1967 a současně tehdy účinného znění zák. o informacích, kromě toho byl překonán výše citovaným rozsudkem NSS čj. 2 As 38/2007 – 78.

Pokud jde dále o rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2006, čj. 8 As 34/2005 – 76, a ze dne 15. 9. 2008, čj. 6 As 52/2007 – 80, na které žadatel odkazuje v odvolání, v obou těchto rozsudcích se soud zabýval situací, kdy o informace ze správního spisu žádala osoba od účastníka řízení odlišná, které nesvědčilo právo nahlížet do spisu podle správního řádu. Tyto rozsudky proto nelze na případ žadatele vůbec aplikovat.

Pokud jde o žadatelem zmiňované metodické doporučení ministerstva vnitra (Metodické doporučení k postupu povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), krajský úřad předepisuje, že jde skutečně pouze o metodické doporučení, nejedná se o závazné stanovisko. Především však jde o doporučení zpracované podle právního stavu ke dni 1. 10. 2009, jak je uvedeno na jeho titulní straně, toto doporučení vychází z již překonané judikatury vztahující se k již neúčinným právním předpisům a vzhledem k datu svého vzniku logicky nemůže reflektovat pozdější judikaturu, která se neustále vyvíjí; v doporučení není

zmiňován dokonce ani výše citovaný rozsudek NSS čj. 2 As 38/2007 – 78. Krajský úřad tedy považuje toto metodické doporučení za překonané pozdější judikaturou.

Pokud žadatel dále podpůrně uvádí, že účastník řízení z Karlových Varů se musí osobně dostavit do Ostravy, pak konstatuje, že právo nahlížet do spisu nemusí účastník realizovat osobně, ale může si k tomu zvolit zástupce, kterým může být jakýkoliv obecný zmocněnec. Pokud žadatel poukazuje na to, že třetí osoby oproti účastníkům mohou žádat informace ze spisu, pak to je pravda pouze do jisté míry, neboť účastník má ve smyslu § 38 správního řádu právo na kompletní informace ze spisu v neomezeném rozsahu, zatímco právo třetí osoby na informace ze spisu ve smyslu zák. o informacích podléhá zákonným omezením. Jestliže by účastník řízení měl v úmyslu – jak naznačuje žadatel – podat žádost o informaci přes „nastrčenou osobu“, pak by zřejmě šlo o obcházení zákona, tedy o zdánlivý výkon práva, který nepožívá právní ochrany. Hledisko „výhodnosti“ pro správní orgán zákon neobsahuje, ustanovení § 2 odst. 3 zák. o informacích stanoví, že tento zákon se nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, přičemž judikatura v současné době dospěla k závěru, že správní řád je takovým zvláštním zákonem, který poskytování informací (komplexně) upravuje.

Krajský úřad tedy uzavírá, že zák. o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie částí správního spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní zákon, konkrétně § 38 správního řádu. Magistrát tedy postupoval správně, pokud požadovanou informaci žadateli neposkytl a žádost odmítl s odkazem na výlukou upravenou v § 2 odst. 3 zák. o informacích. S ohledem na vše shora uvedené krajský úřad odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

odbor dopravy

Rozdělovník

1. Účastníci řízení;
2. Na vědomí:

Magistrát města Ostravy

